

Rotoulou:

.AITOR LÓPEZ FERNÁNDEZ, 4º ESO

O CADRO DO BELÉN DE BEGONTE

Chegou un ano máis o Nadal, como folerpa de neve que vén do ceo da espiritualidade. Aquela mañá vendo que o meu contorno estaba cuberto polo manto albo deses bos desexos, busquei na adega da miña torreciña corporal para ver se no cofre da memoria atopaba algunha figuriña do belén da infancia. Non atopei nada. ¿Estarían escachadas polo esquecemento? Os papeis que tiña nas miñas mans para limpalos do po do recordo, empapados quedaron coa precipitación das bágoas dos meus ollos por non poder atopar aquelas queridas pezas, lembranzas tamén dunha perdida infancia. Busquei precipitadamente aquela pizarra de rabo de trapo e superficie diamantina. Estaba escachada, non había palotes nin verbas, foron borradas polo tempo. Co meu dedo quixen debuxar a silueta dun neno pero non podía, soamente quería a miña man reproducir homes e mulleres. Ollando cara os meus adentros puiden ver un neno pequerrecho que choraba na cova do meu peito, pero era imposible representalo. Comprendín porque choraba, polo medo a medrar e cando fora adulto autocrucificarse na cruz do progreso. María non cesaba de chorar porque o seu fillo morreu afogado polo esixente benestar e S. Xosé vendo que a súa flor familiar estaba murcha utiliza a súa vara como caxato para pedir asilo nalgún outro portal; pero aínda que ofrece as súas mans cheas de sentimentos como a xente non ve nelas bens materiais, non chegan a el nin siquiera as pombas dun solitario parque. A Virxe envolta na súa túnica morrendo de pena no inferno da terra e Xosé convertido en mendigo e eu buscando a estes membros da Sagrada Familia porque soamente esa Nai e Pai poden, coa súa presenza, facer que o neno que teño dentro sexa un ente real e vivo. Pero para construír o belén non soamente faltan estas pezas; pois non hai pastores nin ovellas, samente ouvean os lobos e o río é de augas contaminadas co odio e manchadas de sangue por iso morreron os parrulos, non hai lavadeiras, non hai oficios artesanais e si chemineas fumegantes e dogos rabiosos. Busquei unha vaca, estaba loca e tola corneando ao vento. ¿E o burro? Morreu esgotado pola excesiva carga. Por non haber non hai nin portal que está convertido en derruído paredón, cemiterio onde morren as esperanzas. O seu vello tellado caeu polo peso do chumbo da soedade. Agardei uns momentos esperando polo canto do galo do amencer das ilusións, pero soamente quebraron o silencio da morte o silbo da serpe e o ouveo do lobo famento.

Desilusionado por non poder montar o Belén rompín aquel anaco de lousa que non quixo ser espello dos meus desexos, vivir o Nadal.

Sen sabelo, no meu camiñar sen rumbo, sen estrela guía, cheguei á Terra Chá onde atopei unha vella, moi vella, cunha roca fiando fíos de moitísimas cores. Falando con ela contei a esa anciá o meu problema: non poder montar o Belén. Ela dixo con voz severa: «Debe saber que chegou ó portal e que todas aquelas figuras que non atopa están vivas en Begonte, lugar espiritual onde todos eses humildes son realidade; por iso aquí vés todo o que parecía para ti perdido».

Dito isto, preguntei:

«¿Onde está Begonte?»

«Ese novo Portal, repuxo ela, sígame e xa nel estaremos».

Sen falar máis e con paso moi áxil, a vella ía diante de min sen parar de fiar e pasado un ratiño xa vin as casas dun pobo. Ela dixo: «Aí está o Portal de Galicia».

Quedei abraiado cando vin que ela volvía polo camiño cara atrás e non seguía. Non puiden deixar de preguntar porque non seguía e dixo: «Xa vostede atopou o día, eu soamente son unha estrela que nas noites da vida guía aos pobres peregrinos como vostede».

Quedei só ante as portas de Begonte e, cando preguntei polo que buscaba, dixéronme que estaba no Centro Cultural Domínguez Guizán, entrando nese atopei todo o que eu quería, co pincel da miña fe, pintar anteriormente, un grandioso Belén, aquela luz de espiritualidade fixo que despertara a un novo día de decembro, cando abrín os ollos na miña cama comprendín que todo foi un soño. Fun cara o meu estudio e grande sería a sorpresa, cando comprobei que tiña un abraiante agasallo: ós útiles dun pintor e debaixo dos pinceis unha notiña dicía: «Usádeos soamente para pintar o Nadal». Ninguén asinaba. Soamente estaba debuxada unha estrela.

Aquela mesma mañá comecei a pintar aquel soño do Belén Electrónico de Begonte. Non necesitaba fotografía todo estaba grabado no espello da miña memoria, todos os detalles daquel Nacemento: serradores, os reis magos, lavadeiras, o fume, a néboa, os zoqueiros, a Sagrada Familia... Sen ser un mestre pintor pasada unha semana tiña feito unha obra grandiosa. Cando pasou o Nadal solicitei excedencia no meu traballo e coa compañía do cadro e unha maleta co utillaxe de pintura marchei por Galicia, os pobos de España e do mundo expoñendo en rúas, prazas, cafés e museos o cadro do Belén de Begonte. Todos quedaban abraiados, moitos desexaban mercalo pero como era unha obra espiritual non había cartos no mundo para podela adquirir; con ese cadro, que era o espírito do Nadal, nunca tiven falta de pan e, por suposto, o sal da felicidade. Levaba once meses percorrendo o mundo e nun solpor, cando estaba preto do río Sena, disposto a recoller a miña singular exposición, baixa do ceo unha estrela e alí mesmo onde pareceume que escachábase contra a rúa, volveu a aparecer aquela vella que vin preto dun ano en Begonte; volvía estar fiando e cun sorriso de anxelical espiritualidade dixo: «Xa é hora de que o cadro volva ó seu museo, o Centro Cultural Domínguez Guizán, pois xa todo o mundo sabe onde está o Belén de verdade, en Begonte».

Desapareceu a muller e entón comprendín que aquel cadro era o mesmo Belén electrónico e como xa chegaba outro Nadal tiña que volver ó seu lugar, e que eu non era capaz de pintar nin siquiera un piñeiro. Todo foi milagroso para que eu puidera vivir o mellor ano do meu existir. Aos poucos días, primeiros de decembro volví co cadro a Begonte e cando entrei no salón xa non tiña o lenzo nas miñas mans e a voz do crego dicía á xente que estaba agardando na porta: «Pasade, vai

---

procederse a inaugurar o Belén Electrónico de Begonte 2007»

Intentei moverme, pero eu xa era unha figuriña de terracota que formaba parte daquel. Acabáronse as noites. Estaba noutra vida, era un pastorciño en postura de xenuflexión orando ao Rei dos ceos e enriba aquela estrela que entregábame unha raiola, un fío desa vida eterna que inmortaliza a eses a eses que once meses van preparando o mundo para recibir o Nadal e a primeiros de decembro toman figura e cor en Begonte para facer vivas as ilusións dos que teñen nas súas mans o irrompible fío da fe.

PEPE POL